

ישעיה ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "מקור חיים"
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א

בית הכנסת "זכור לאברהם" פיצ'וטו רחוב מפרץ שלמה 100, קרית שרת חולון

גליון מס' 272

ערש"ק פרשת "במדבר" כג' באייר תשע"א

המעלה שבעניות

אחד מהניסיונות הגדולים והקשים המצויים בעולמנו הינו ניסיון העוני. אמונה איתנה ומוצקה צריכה להיות מנת חלקו של האדם שנתקל בניסיון זה, כי בעניות נמצא ניסיון האמונה בתוקף גדול, שהרי עניות מעבירה את האדם על דעתו ועל דעת קונו למצוא היתרים רבים להתפשר בהם, וכן אדם בהול על ממונו, וכבר נכתב במדרש (שמות רבה לא,יא) "כל היסורים בכף מאזניים אחת ועניות בכף שניה מכרעת את כולם". בגמרא (סוף סוטה) מובא שאחד מסימני הגאולה הוא שהפרוטה תכלה מהכיס, ובתיקוני הזהר כתובה מרגלית יקרה על עניין העניות, שבסוף הימים יעשו ישראל תשובה, ובהיות שיש בהם הרבה מחוייבי כריתות ומיתות בית דין, ימיר להם הקב"ה עונש זה בעונש העוני, שהרי העני חשוב כמת. אדם שלא חטא ובא לו ניסיון העוני, זה לבטח להרבות שכרו ולהטיב אחריתו. אך כמו בכל דבר ואף בדבר המר והקשה ביותר, ישנו דבר טוב שניתן להפיק ממנו תולעת לעבודת ה' יתברך, כך גם בניסיון העוני. העני והצורך בשל דוחקו ומצוקתו, ליבו נשבר בקירבו ובשל כך קרובה תפילתו שתתקבל יותר במרומים, שכן כתוב: "לב נשבר ונדכא אלוקים לא תבזה", ו"תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כמו כן העני והנזקק יוכל בשל מצבו להגיע יותר בקל לענווה שהיא המובחרת שבמידות. זוכים אנו להתחיל חומש חדש - חומש במדבר, ורבותינו אמרו שהמדבר מסמל ומרמז על ענווה שכן הכל דשים בו, והתורה הקדושה שכל החפצים שבעולם לא ישוו לה לא ניתנה אלא במדבר, ללמדנו שכדי לזכות לתורה הקדושה, כדי שנזכה שהתורה הקדושה תשרה בנו ותתקיים בתוכנו צריכים אנו להרבות בענווה. נעמד בניסיונות ונרבה בשיפור המידות, ונזכה לכל הברכות והטובות.

"ואהבתך לא תסור ממנו לעולמים!!!"

גאון עוזינו ותפארתינו רבי חיים יוסף דוד אזולאי זצ"ל, הידוע והמפורסם בכינויו מר"ן החיד"א, השאיר ברכה אחריו - ספרים רבים. אחד הספרים הנקרא "מעגל הטוב", אינו אלא יומן פרטי שבו תיאר הרב את שאירע עימו בעת מסעותיו, פעמים בא בקצרה, פעמים בארוכה, אנשים שפגש ודברים שראה, וכבר לימדונו חז"ל שאפילו שיחת תלמידי חכמים צריכה לימוד, כמבואר במסכת סוכה (כא:): "אמר רב אחא בר אדא ואמרי לה אמר רב אדא אמר רב המנוא אמר רב: מנין שאפילו שיחת תלמידי חכמים צריכה לימוד שנאמר "ועלה לא יבול!" על כן אל פלא איפוא מכך שהוציאו המדפיסים לאור את יומנו של מר"ן החיד"א. אחת הדוגמאות לכך, נמצא בתיאורו של הרב בעת הפלגתו בספינה לליוורנו שבאיטליה שם גרו ביתו וחתנו. הרב מספר על צרות מצרות שונות שהיו מנת חלקו: ספינת "פיביה", רב חובל רשע שהתנכל אליו ואף אסר על המלחים לדבר עם הרב, ובלשונו הזהב כתב עליו ביומנו: "והוא ברשעו מתחילתו ועד סופו". בכך לא תמו צרותיו, המים אזלו ונבצר ממנו לעשות סעודה עם ברכת המזון וצערו בשבת מכך היה גדול. בנוסף היה יושב ביום בחדר חשוך וצר מאוד בלילה ואם לא די בכך באחד הימים התחוללה סערה בים ובספינה קרה נקב, והמלחים טרחו כל היום והלילה להוציא מים מהספינה ובניסיון נואש לסתום את החור! נעצור לרגע קט ונחשוב: מה אנו היינו עושים בימים טרופים אלו להיות בודדים בלב ים, רעבון, סכנת חיים, דיינו אם היינו נשאים שפויים. ומר"ן החיד"א מה עשה?! בואו ונקרא מה שכתב בלשונו הזהב: "ובכל צערי הייתי לומד לפי העת וקריתי פרשת דרכים כולו וכתבתי איזה חידושים, פשטים ועניינים ודרושים מפרשת ויקרא עד פרשת אמור!!!!" (מעגל טוב עמוד מ"ד). פלאי פלאות. מר"ן החיד"א נמצא "בים" תרתי משמע של צרות שונות, ואת עלית על כולנה, סכנת חיים ממשית ועוסק בתורה ואף מחדש חידושים כאילו היה נמצא בבית המדרש מוקף בתלמידים אהובים! אחים יקרים, עתה ברשותכם נעצור שנית ושאלו נשאל הכיכר יתכן הדבר?! אנו נענה חלקנו ונאמר, שבאמת חכמינו ז"ל התפללו כמותנו בכל יום וקראו מתוך הסיפור מילים ברורות שלא משתמעות לשתים פנים, מילים שאם נשכיל להתבונן בהם ולהפנימם אל תוך ליבנו כמו שעשו רבותינו, אזי שלל גדול יהיה בחלקנו: "אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת, תורה ומצוות, חוקים ומשפטים אותנו לימדת, על כן ה' אלוקינו בשוכבנו ובקומנו נשיח בחוקיך, ונשמח ונעלוז בדברי תלמוד תורתך ומצוותיך וחוקותיך לעולם ועד. כי הם חיינו ואורך ימינו (אין לנו חיים בלעדיהם וממילא לא שייך לעוזבם אף לרגע אחד, אף לא בעת מצור ומצוק והם הם הנותנים לנו חיים) ובהם נהגה יומם ולילה ואהבתך לא תסור ממנו לעולמים, ברוך אתה ד' אוהב את עמו ישראל!". כמה חיזוק יש לנו לשאוב מברכה נפלאה זאת, כמה מרץ ועידוד וקבלת שמחה והתפעלות! כעת שאנו עומדים סמוך ונראה לפני קבלת התורה, וכידוע שפרשת "במדבר" נקראת לפני היום הגדול ו' בסיון - יום מתן תורה, אם נשכיל לקבל עלינו קבלה קטנה לקרוא ברכה נפלאה זאת במתוך ובכוונה, מתוך התבוננות בברכה ובתוכנה, קרוב לודאי שנמצא את עצמינו זמן רב יותר ויותר חובשים את ספסלי בית המדרש "ואהבתך לא תסור ממנו לעולמים - בבנין בית המקדש במהרה".

זמני כניסת שבת וציאת השבת

לרכנו תם	יציאת השבת	כניסת השבת	ת"א
20:52	20:21	19:19	ת"א
20:55	20:18	19:02	י-ם
20:53	20:22	19:10	חיפה

הפסרת השבוע:
"והיה מספר בני ישראל"
פרקי אבות - פרק ה'

מטעמים לשבת

"שאו את ראש" (א,ב)

אמר השל"ה הקדוש זצ"ל: המיפקד הביא לידי כך, שתהא השכינה שורה על ישראל, שכן כל אחד ואחד שם על ליבו שיש חשבון מדוייק, והוא האחד עלול להכריע את גורל העולם כולו, כפי שאמרו חכמינו: "לעולם לא יהא אדם רואה את עצמו ואת העולם חציו זכאי וחציו חייב, עשה מצוה אחת - אשריו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, עבר עבירה אחת - אוי לו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה". חשבון זה של כל יחיד, שהוא אחד מרבים, מביא לידי תשובה וממילא לידי השראת השכינה...
(מעניה של תורה)

"איש ראש לבית אבותיו הוא" (ד,א)

כתב בספר "מעש"ת": בנוהג שבעולם - אומר - בעל "דן מדינאל" - כשעולה אדם לגדולה ונעשה ראש ומנהיג, הוא משנה בבת אחת את אורחותיו עם הבריות ונעשה יחיד וגאה, עד שאינו מכיר עוד את אחיו מתמול שלשום. לפיכך מעידה כאן התורה, כי "ראש

לבית אבותיו הוא" - מתחילתו ועד סופו, וכן כאן איש ראש לבית אבותיו הוא, שנשאר כפי שהיה...
(תורת הפרשה)

"ואני הנה לקחתי את הלויים מתוך בני ישראל" (ג,יב)

הרב "שפתי כהן" זצ"ל תמה מה פשר הכתוב: "ואני לקחתי את הלויים מתוך בני ישראל והיו לי הלויים". מה פשר ההכרזה הזו, והלא כבר נאמר: "הקרב את מטה לוי", וכבר נתבשרו בבחירתם לעבודת הקודש. וביאר, שהלויים נבחרו לעבודת המשכן בכך שהתקבצו לקריאת משה רבינו לנקום מעובדי העגל, ככתוב: "שימו איש חרבו על ירכו ועיברו משער לשער... לתת עליכם היום ברכה". וידוע ששבט לוי היה המועט שבשבטים, ועבר לנקום ולעשות דין בכל ישראל מבלי שאיש קם נגדם ונלחם בהם, איש לא מחא ולא מנע בעדם. והרי זה נס ופלא, סיוע ממרום. ואם לא היה זה מכוחם, בעבור מה נבחרו? על כורחך נבחרו בעבור כוונתם ונכונותם, ולא עבור מעשיהם שנעשו

בסיוע עליון. וזהו שנאמר: "הקרב את מטה לוי", למרות שמעשיהם נעשו בסיוע ניסי, שהרי: "ואני הנה לקחתי את הלויים" - אבל הן התקבצו אל משה מבלי לדעת שיזכו לסיוע זה, "והיו לי הלויים" מנכונותם ורצונם, ולכן זכו! וכן כל אדם שיפעל לחיזוק גדי הקדושה, יזכה לסיוע ממרום. אבל יקבל שכרו בשלימות, עקב נכונותו והתגייסותו להרבות כבוד שמים!
(מעייני השבוע)

"בהמת הלויים" (ג,מא)

בא וראה, מה גדולה מעלת הציות לרבנים והכפירות לדעת תורה! כך למד בעל "שפת אמת" זצ"ל, מ"בהמת הלויים": יהודי - ויהיה הגאון והצדיק הגדול ביותר - אם יאכל תרומה יהיה חייב מיתה. ובהמתו של הכהן - אוכלת בתרומה! ומדוע? משום שהיא שייכת לכהן! אמור מעתה, מי ש"משייך" את עצמו לגדולי הדור - נכלל בהם ומתברך בברכתם!
(מעייני השבוע)

מוזקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

לזרח בן יהודה בן יעקב אבינו עליו השלום. היתה זו הפעם הראשונה שרבי יוסף שמע אודות כתב היוחסין, וביקש לראותו במו עיניו. מיד הלכו והביאו ספר ישן נושן, כתוב על גווילי קלף, ובו מנויים דור דור דורשיו, שלשלת דורות המתמשכת על פני כשלושת אלפים וחמש מאות שנה. התפעל רבי יוסף, והתפעלו כולם. אבל כבר אמר החכם מכל אדם, כי "לץ היין, הומה שכר, כל הוגה בו לא יחכם". אזי היין עירפלו אך צלילות שיפוטו של רבי יוסף, נשיא עדת היהודים, ועלתה בו מחשבה נוראה, הדריכה את מנוחתו ומילאה אותו חרדה: מה יאמרו הגויים?! מה יאמר המושל, באם יודע לו שהיהודים, הנתונים תחתיו למרמס, מושפלים ומדוכאים עד עפר, מיוחסים כל כך. והם, הערבים הגאים, הם בני בלי שם פראי מדברי הלא תבער בו חמתו, הוא יחשוב שהיהודים מתגאים על הערבים ובזים להם, ובחמתו יגזור גזירות קשות ומרות, איזומות ונוראות - ובהשפעת היין הצטיירו בדמיונו גזירות דמים, האחת נוראה מחברתה... הביע חרדתו זו בקול, ושיתף את המסובין בהגיגו. והשומעים, שהיו אף הם בגילופין, חרדו עימו. ישבו נבוכים ותוהים. מה עושים?! "הבה נשרוף את כתב הייחוס", הציע הנשיא. שמעו הכל, ונאנחו לרווחה: איך לא חשבו על עצה כה פשוטה! הודו לבוראם על שהעמיד בראשם נשיא כה חכם ונתן בליבו עצה ותושיה, להזהירם מבעוד מועד ולהנחותם בעצותיו. קמו ושרפו את כתב היוחסין היקר, את העותק האחד ויחיד שעבר מאב לבן משך עשרות דורות, וכל דור הוסיף בו חוליה ונדבך. ברגע אחד של שיכרות עלה באש נכס כה יקר, והיה לאפר... למחרת התפכחו מיינם, והבינו את אשר עשו ברגע של עירפול. בכו ונאנחו, וספקו כף. התאבלו וקוננו - אך את הנעשה אין להשיב... מזעזע הסיפור - אבל בזעזוע אין די, יש להפיק ממנו לקח! כולנו, כל אחד מאיתנו, נושא בחובו כתב ייחוס של עשרות דורות. לא בספר כתוב על קלף, אלא מורשת החרוטה בליבו, מורשת בנפשו! כמה עלינו להיזהר, שבשעה של קלות ראש וטישטוש, והרי אין אדם עובר עבירה אלא אם נכנסה בו רוח שטות, לא נעשה מעשים שינתקו אותנו מאבותינו, מהקשר והשייכות אליהם!

(מעייני השבוע)

שנינו במדרש: בשעה שקיבלו ישראל את התורה, נתקנאו בהם אומות העולם. מה ראו ישראל להתקרב יותר מן האומות? סתם פיהם הקדוש ברוך הוא ואמר להם: הביאו לי ספר יוחסין שלכם. שנאמר: "הבו לה' משפחות עמים", כשם שבני מביאים: "יתיילדו על משפחותם". לכך מנאם בספר הזה אחר המצוות: "אלה המצוות אשר ציוה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני" ואחר כך: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני... שאו את ראש כל עדת בני ישראל" - שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהם. וכתב רבינו **"האור החיים" הקדוש זצ"ל** שזו לשון "שאו" ורוממו את "ראש כל עדת בני ישראל" בספרי יחוסייהם! ומכאן - לסיפור. לפני כשני דורות היה הדבר, שרעב שבתנימן. **רבי יוסף אלגמל זצ"ל** היה נשיא היהודים במחוז תעז, ובתוקף תפקידו הכניס עצמו לתוככי גוב האריות, לדון עם המושלים התקפים ולחלץ את הכיבשה ממלטעות הכפירים, להגן על היהודים הניגשים והנענים מהתנכליות השליטים, מהגזירות וההשפלות שניחתו עליהם חדשים לבקרים. היה רבי יוסף עומד בפרץ, מרצה בריץ כסף ומפייס בתחנונים, וחרד בכל עת מפני חמת המציק. ערב אחד נערך משתה יין בבית אחד מיהודי שרעב, ורבי יוסף היה בין הקרואים, היין שימח לבב אנוש, והשתיה היתה כדת. מה בין משתה ישראל למשתה אומות העולם? כך אמרו במדרש: "כשישראל אוכלין ושותין - מברכין ומשבחין ומקלסין להקדוש ברוך הוא, והוא מקשיב לקולם ומתרצה. ובשעה שאומות העולם אוכלין ושותין - מחרפים ומנאצים בחרפות וניבול פה. באותה שעה חושב הקדוש ברוך הוא להחריב את עולמו, והתורה נכנסת ומלמדת סיגוריא ואומרת: ריבונו של עולם, עד שאתה מבטי באלו שמחלפין ומכעיסים לפניך, הביטה בישראל עמך שמברכים ומשבחים ומקלסים לשמך הגדול בתורה ובזמירות ושבחות!". פתחו המסובין בשירות ושבחות משירי המשורר האלוף **רבי שלום שבזי זצ"ל**, ובין פיוט לפיוט סחו בכל נפלאותיו, איך התמודד עם האימאם וגילה את קלון המכשף בן עילוואן, ואיך הוא פועל ישועות לפוקדים את קיברו ונודדים לזכותו. מעייני לעניין התפארו כמה מן המסובין, שהם נימנים על צאצאי המשורר האלוף, שכתב יחוסי עולה למעלה בקודש, דור אחר דור של קרואי עדה אנשי שם עד

זיזדת השבוע

היכן מציינו ברש"י בפרשתינו, סמך לדברי חז"ל שאלמלא הקב"ה עוזרו לאדם, אינו יכול לו?

את התשובות יש לשלוח לפקס: 03 558 4485
בין הפותרים נמנה יוגרל (אחת לחודש)

אחד מספריו של מו"ר עטר ראש הישיבה הרה"ג ר' יוסף מוגרבי שליט"א

והייתם לי סגולה

סגולה לחולה שיקבל עליו מידת חסידות בדבר מסויים לעשותו, ובזכות זה יתרפא מחוליו (כן יהיודע ערכין דף ט"ז ע"א סוף ד"ה אמרו ליה).

(ישועה והצלחה)

על כן יאמרו המושלים - משל וזמשל

שבועיים, ונגבש תשובה". שב כעבור שבועיים ונענה: "הבנק החליט לדחות את הבקשה". חשכו עיניו: "מדוע?". ענוהו: "שיגרנו שמאי, סקר את הנכס, והודיע שזו חורבה!". צחק: "ולשם כך עיכתם אותי שבועיים? זאת הייתי אומר לכם מיד! אילו לא היתה זו חורבה, לא הייתי זקוק למימון עבור שיפוצה! אבל הקרקע קיימת, והשלד קיים, וכל מה שצריך הוא שיפוץ בלבד - יש במה להשקיע, יש בסיס!". והוא צודק, אמר המגיד מדובנה זצ"ל: וכי מה היא תפילת העמידה שלנו, הלא אוסף בקשות: לשכל ולבינה, לתשובה ולתורה, לבריאות ולפרנסה - ושואלים ותמהים: האומנם ראויים אנו? ותשובתינו: לא. אבל מבקשים אנו בהלוואה, על החשבון, "משכנתא". עונים: נשלח שמאי. שב השמאי ומדווח: חורבה... ואנו עונים: אומנם כן, נכון הדבר - אבל שלד, יש: אמונת האבות נטועה בנו, מידותיהם מקננות בנו. יש על סמך מה להלוות, יש במה להשקיע, נצרך רק שיפוץ! ואנו צודקים. וזה ענינה של ברכת אבות!

(מעין האמונה)

המגיד מדובנה זצ"ל תמה: מדוע כל תפילת עמידה פותחים אנו בברכת אבות, באיזכור זכותם, וזו הברכה החשובה ביותר בכל התפילה: "המתפלל צריך שיכוין בכל הברכות, ואם אינו יכול לכוין בכולם לפחות יכוין באבות", והשיב כדרכו במשל. יהודי התבשר שקרוב משפחה זקן וערירי נפטר, והוא יורשו. אומנם לא הותיר אחריו כסף וזהב. עשרות בשנים התגורר בגפו בבית ענק במרכז העיר, שלוש קומות שוממות שאיש לא טרח לתחזק. הזוגיות התנפצו, שלבי התריסים נשרו, הצירים החלידו והמשקופים התעוותו, הטיח נשר והמרצפות נסדקו. בקצרה: חורבה. חשב לפנות לקבלנים, ודאי יעוטו על המציאה וירכשו את המבנה בסכום נאה, להרסו ולהקים עליו בית דירות יוקרתי. אך רעיון צץ במוחו, וכבש את ליבו: מדוע לא ישפץ את המבנה ויהפכו לאכסניה מבוקשת עבור הפוקדים את המטרופולין. הוא עצמו יתפעל את המקום, ויתפרנס בכבוד. ישנה בעיה אחת, אבל היא ניתנת לפיתרון - המימון. השיפוץ היסודי עולה כסף רב, אבל בשביל זה יש בנקים למשכנתאות. פקד את הבנק, ושטח את בקשתו. ענוהו: "נשלח שמאי, ונשקול את הבקשה. שוב בעוד

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

מצוות עשה מן התורה לקדש את יום השבת בדברים, שנאמר "זכור את יום השבת לקדשו", כלומר זכרהו זכירת שבת וקידוש. ומדברי סופרים שתהיה זכירה זו על כוס יין. וכשחוזר לביתו מבית הכנסת ימהר לקדש ולאכול מיד. נשים חייבות בקידוש בין בלילה ובין ביום ומוציאות את האנשים ידי חובה. ומכל מקום משום צניעות נכון להחמיר לכתחילה שהאישה לא תוציא אנשים ידי חובה, אלא כשהם מבני ביתה. קטן שלא הגיע לגיל שלוש עשרה שנה ויום אחד, אינו יכול להוציא איש או אישה ידי חובת קידוש, ואפילו שהאיש או האישה התפללו ערבית, ואפילו בר מצוה שמלאו לו י"ג שנים ויום א', כל שלא נודע שהביא ב' שערות, דינו כקטן לענין זה. ובשעת הדחק אם הגיע לגיל שלוש עשרה שנה ולא נבדק אם הביא ב' שערות, יכול להוציא את האישה לאחר שתתפלל ערבית. ואם הוא פחות משלוש עשרה שנה, יאמר הקטן הקידוש והאישה תאמר אחריו מילה במילה עד סוף הקידוש. הנהגים לבקר בשבת בבוקר בבית החתן או אבי הבן לאחר התפילה, וטועמים שם פירות וממתקים מבלי לסעוד שם, יש להם על מה שיסמוכו, אבל טוב להחמיר, ונכון להודיע לבעלי השמחה שיכינו עוגות באופן שכל אחד יאכל כזית, ועל כל פנים המקדש על היין יוכל לסמוך על שתיית רביעית במקום סעודה. מותר לקדש על יין לבן, אבל לכתחילה מצוה לקדש על יין אדום, אלא שאם אין לו אדום או שאינו משובח יוכל לקדש על יין לבן. יין ומיץ ענבים מפוסטרים, מברכים עליהם "בורא פרי הגפן" ומקדשים עליהם. יין צימוקים מקדשים עליו, ובלבד שיש בהם לחלוחית קצת בלא שרייה, אבל אם הם יבשים לגמרי שאפילו על ידי דריכה וקורה לא יצא מהם לחלוחית, אין מקדשים עליהם וברכתם שהכל. במקום שאין יין מצוי, או שהיין מזיקו יקדש על הפת. במה דברים אמורים בקידוש הלילה, אבל בקידוש היום עדיף לקדש על שכר מאשר על הפת, וצריך שישתה רוב רביעית מהשכר, ואם אינו יכול לשתות יקדש גם ביום על הפת, דהיינו שיברך המוציא בלבד ויבצע ויאכל, אבל יאמר קודם המוציא הפסוקים והפיטו שנוהגים לומר בקידוש היום. בקידוש הלילה כשמקדש על הפת עושה כסדר הזה, נוטל ידיו ומברך על נטילת ידיים, ואומר ויכולו בעוד הפת מכוסה, ואחר כך יגלונו ויברך המוציא ואינו בוצע, ואומר הקידוש בעוד שתי ידיו על הפת ובוצע ואוכל. חולה שאינו יכול לאכול ולשתות, וניזון שלא על ידי הפה, אינו חייב בקידוש. מי שאין באפשרותו להניח בליל שבת את השולחן בצד צפון ואת המנורה בצד דרום, וגם אין לו הדס, אינו רשאי לומר אסדר לדרומא מנרתא דסתמא, ושולחן עם נהמא ובצפונה ארשין וכו' שנמצא בפיוט של אזמר בשבחין, כי מכיון שאינו מסדר שולחנו ונרותיו כמו הסדר הנזכר בפיוט, נראה כמוציא שקר מפיו, ומכל מקום אינו צריך לדלג את כל הפסוק, אלא לא יאמר תיבת אסדר שמשמעותה על עצמו, אלא יאמר אסדרו לדרומא וכו' ויכוין בזה על ישראל שבליילה הזאת כלך הם מסדרים השולחן לדרום והמנורה לצפון, ומכינים היין בכוס ומביאים הדס. מי שיש לו יין כשר וטוב לקידוש אבל אינו משובח הרבה, וכן יש לו שמן כשר להדלקת הנרות אבל אינו משובח, ויש באפשרותו להדר רק באחד מהם דהיינו או לקנות יין משובח, או לקנות שמן משובח דהיינו שמן זית, עדיף שיקנה יין משובח, מפני שהקידוש עצמו הוא מצות עשה מן התורה, אבל נרות שבת עיקרם ויסודם מדרבנן, ולכן הידור מצוה של יין לקידוש, קודם להידור מצוה של שמן להדלקת הנרות.

(הבית היהודי - חלק א')